

Przypomniął mi się spacer, na którym byłem dawno temu. Nawiązałem podczas niego znajomość z mieszkańcami zupełnie pięknej krainy. Posłuchajcie.

W krainie owej śnieg nie jest znakiem wymagających warunków, stawianych cz lowiekowi chcącemu poprzebywa  z natur  - ludność uważa go za symbol lekkości. Krain  pokrywają ogromne połacie   k trzcinowych; jest cała podmokła. Jeśli chodzi o pory roku - istnieją tylko dwie: wczesna wiosna, podczas której powietrze jest przyjemne, choć daleko mu do ciepła, a także niezwykła zima, trwająca trzecią cz   roku. Niektórzy m wi  o rzekomej wiosnie, jakoby bardziej pasowało do niej określenie "wczesna jesień" – i tak prawie nic nie kwitnie, natura raczej trwa w oczekiwaniu na mrozy, a trzciny zielone są jedynie przez krótki czas.

Podczas owego niezmiennego przedwiośnia roślinność składa się głównie z morza suchych trzin i rosnących w małych grupkach cienkich bukw w. Drzewa są rzadkie, w zasięgu wzroku można zazwyczaj policzy  je na palcach jednej dłoni. Domy mieszkańców tej krainy wykorzystuj  ich konary jako pale; budowane są na odpowiednio licznych zgromadzeniach drzew. Wysokość zabudowa  to około trzech wysokości cz lowieka. Mieszkańcy tej krainy przyzwyczajeni są do zapierającej dech w piersi rozległości. Kiedy tylko zasugerowałem, że może ciekawiej byłoby  y  gdzie  w tętniącej stworzeniem dolinie, parsknęli śmiechem. Wszędzie indziej wydałoby im się bardzo ciasno.

Zastanawialiście się, w jaki sposób podr  uj ? Oczywiście –  odzi . Po każdej wyprawie korab zostawia ślad w odgiętych trzcinach, niczym koryto wąskiej rzeki. Odcisk zanika po kilku dniach, roślinność prostuje się. Trafienie dwukrotnie do jakiegoś celu niezwiązanego z drzewami, na przykład do gniazda czapli (są naprawdę wielkie!), jest niemal niemożliwe. Szuwary kryj  wiele tajemnic.

Swojego miejsca w opowieści domaga się nareszcie zima.

Pojedyncze opady białego  alunu trwają tam długo - wystarczająco, aby jeden pokry  trzciny na ca  ich wysokość. Już po kilku dniach wiatr zaczyna usypywać wysokie śnieżne wzgórza i szerokie doliny według w asnyc , fascynujących planów. Kraina zmienia całkowicie swoje oblicze. Z ob ednej płaszczyny przeistacza się w region przypominający podnóżek gór. Ciekaw jestem, czy gdzie  daleko wicher nie usypuje wielkich kopców, na które wspinaczka zajmowałaby wiele godzin. Widok stamtąd na ca  okolic  musiałby być niezwykły: zobaczy  plan wiatru.

Podczas zimy zaobserwowa  można pewne niezwykłe zjawisko. Właściwie to ono sprawiło, że prowincja ta zapadła mi w pamięć. Z niewyjaśnionych przyczyn i w niewiadomy sposób, po pierwszym opadzie zaczynają pojawia  si  kwiaty. Wyrastające ze śnieżnych czap małe, białe główki o wesoło   ltych środkach ko ysz  się spokojnie na puchowym gruncie. Do   g  sto porastają rozległe połacie, choć oczywiście wiele miejsc pozostaje nietkniętych. Niektóre obszary obfitują wy atkowo. Ostatnia wichura zimy zrywa białe płatki z przekwitaj cych kwiatów i szczerze obsypuje nimi domy moich przyjaciół z niezwykłej ziemi trzin. Tak nadchodzi przedwiośnie.

dnia 4 lutego 1994r.).

Kamil Ciesielski, dodano 25.01.2014 07:46

Dokument został wygenerowany przez [www.portal-pisarski.pl](http://www.portal-pisarski.pl).